

Matkakertomus, Leenu Juurola, 31.10.2014

42. CIMUSET konferenssi, Pariisi –Reims

Osallistuin edellisen kerran ICOMin alajärjestön CIMUSETin vuotuisen konferenssiin syksyllä 2012, kun konferenssi pidettiin Suomessa. Tuo kokemus oli erittäin hyvä, konferenssi oli hyvin järjestetty ja osallistujiin oli helppo tutustua. Tästä syystä odotukset myös tämänvuotisen konferenssin suhteen olivat korkealla – ja osin odotukset täyttyivätkin. Tosin konferenssin ohjelma varmistui tänä vuonna melko myöhään ja tämänvuotinen teema, "Collections, exhibitions, demonstrations in science and technology: The respective roles of Museums and Science centers", ehti myös vaihtua kertaalleen. Tässä on selvästi petrattavaa ensi vuodelle: hyvissä ajoin mietitty ja speksattu ohjelma auttaa osallistujaa orientoitumaan konferenssiin paremmin. Myös konferenssin kaksikielisyys häiritsi, sillä ranskaa taitamattomana ja ilman tulkkausta minulta meni muutama esitys kokonaan ohi.

Konferenssi pidettiin pääosin Musée des arts et métiersissä, joka oli itselleni antoisa kokemus. Vaikka pääosa näyttelyistä oli varsin perinteisellä tavalla rakennettu, paikka ja sen historia sekä kokoelmien merkittävyys tekivät vaikutuksen. Konferenssikokemuksen kannalta todella antoisaa oli päästä tutustumaan sellaisiin pariisilaismuseoihin, joihin ei välttämättä omalla lomamatkalla eksyisi. Esimerkiksi gobeliinimuseo Galerie des Gobelins on teemaltaan itselleni vieras, mutta tarjosi kiinnostavan kurkistuksen oman alansa huikeisiin kokoelmiin.

Konferenssiohjelma oli rakennettu siten, että osa päivistä oli todella pitkiä – rinnakkaisia sessioita järjestettiin vain yhtenä päivänä. Keynote speaker David Lemantin (Australia) puheenvuoro "Come visit my museum, the museum of my mind" oli itselleni yksi viikon antoisimmista esityksistä – ja se poiki monia innostavia yhteisiä keskusteluja viikon aikana. Kynä ja paperi -levysoittimen käyttö demonstraatioesimerkkinä oli ilahduttavaa! Itse museopedagogiikasta kiinnostuneena olin toivonut kuulevani enemmänkin yleisö- ja palveluteemaisia esityksiä, mutta niiden osuus jäi vähemmistöön. Lemantin esityksessä inspiroi pohdinta siitä, mitä näyttelyt mahdollistavat kävijälle ja miten kävijän on mahdollista rakentaa museovierailusta oma kokemus.

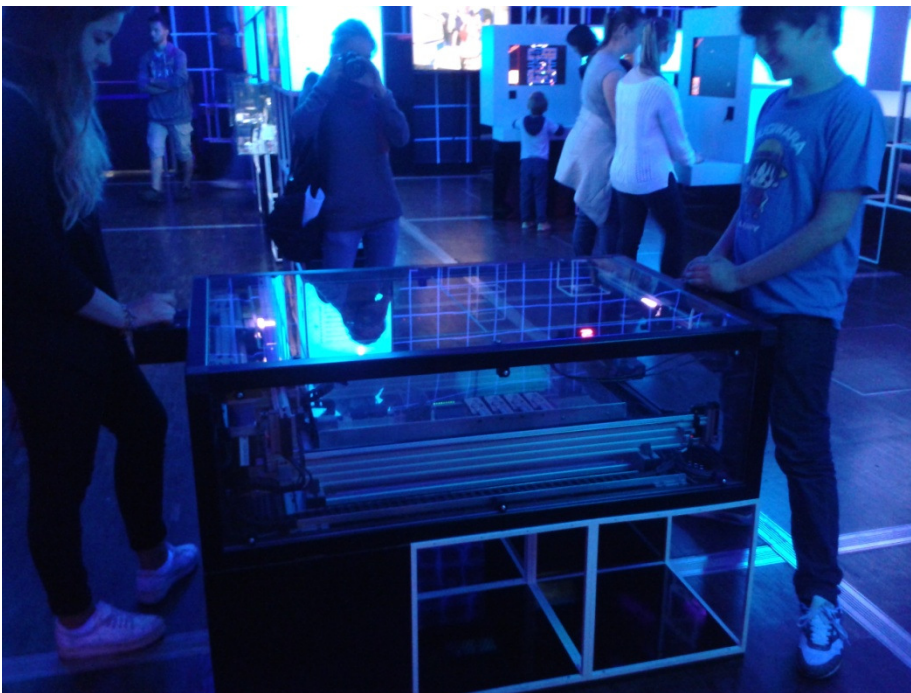
Jytte Thorndahl (Tanska, Danish Museum of Energy), tarkasteli omassa esityksessään museon mahdollisuuksia tukea yläkouluikäisten jatko-opintovalinnoissa. Thorndahl kertoi, että Tanskassa on havahduttu huomaamaan, että osa nuorista ei yläkoulun loppuvaiheessa tiedä tarpeeksi toisen asteen tekniikan alan opiskeluista ja niiden sisällöistä. Engineers of Wind turbine -ohjelma tarjoaa yläkouluikäisille mahdollisuuden toiminnalliseen työpajaohjelmaan museossa ja tarjoaa samalla tietoa alan jatko-opintomahdollisuuksista. Kiinnostava ja inspiroiva toimintamalli myös oman museoni näkökulmasta, sillä myös meillä on testattu erilaisia palvelukokonaisuuksia erityisesti koulupudokkaille (JOPU-ryhmät).

Viikon aikana kuulumme useita esityksiä Kiinasta ja heidän tiedekeskushankkeistaan ja -ohjelmistaan. Ongelma oli, että vaikka esitykset olivat hyvin harjoiteltuja, vain harva esiintyjistä puhui englantia käytännössä, joten varsinaiseen keskusteluun ei ollut mahdollisuutta. Muutenkin vuorovaikutus heidän kanssaan jäi vähäiseksi, sillä delegaatio lähti konferenssista kesken kaiken. Hieman itseäni jäi

pohdituttamaan se, että monet heidän esittelemistään hankkeista, kuten Science on a sphere, ovat jo tuttuja muista tiedekeskuksista.

Viikon aikana kuultiin myös kaksi esitystä erittäin kiinnostavasta EU-hankkeesta ”Work with Sounds”. Kiinnostava projekti, joka poiki heti konkreettisia ajatuksia siitä, millaisia ääniä me haluaisimme omissa museossamme tallentaa ja miten niitä olisi mahdollista hyödyntää esimerkiksi lisätyn todellisuuden sovelluksia käyttämällä.

Yksi konferenssi päivä pidettiin kokonaisuudessaan ”Cité des Sciences et de l’industrie”- tiedekeskuksessa. Päivä oli kokonaisuudessaan ehdottomasti viikon antoisin. Tiedekeskuksessa kuulemamme esitykset olivat erittäin kiinnostavia ja oman museoni näkökulmasta myös ajankohtaisia. Itselleni mieleenpainuvinta oli kuulla Roger Rocca-Serran näkemyksiä yhteistyökumppanuuksien rakentamisesta – osoittautui, että heiltä olisi mahdollista saada myös kohdennettua tukea tähän kehittämistyöhön, mitä tarjoutua toivottavasti pystymme hyödyntämään jatkossa. Myös päivän näyttelyvierailut olivat inspiroivia. Omien näyttelyhankkeidemme kannalta kiinnostavinta oli tutustuta pelinäyttelyyn, johon saimme näyttelysuunnittelijalta erinomaisen opastuksen. Monet näyttelyssä sovelletuista interaktiivisista teknologioista olivat sellaisia, joiden tyyppisiä olemme itse suunnitelleet hyödyntävämmekin myös tulevaisuuden näyttelyissämme.

Innokkaita pelaajia tiedekeskuksen pelinäyttelyssä.

Myös robotiikkaa ja taidetta yhdistelevä näyttely oli upea ja inspiroiva. Kuvassa oudon eläimellinen, ihmeen lumoava ja luontevasti liikkuva robotti.

Innostuin myös kovasti yleisölle avoimesta toiminnallisesta tilasta, jossa on mahdollista hyödyntää uusinta teknologiaa omien projektien, esineiden ja laitteiden kehittämisessä. FabLabin haluaisin kovasti myös Tekniikan museoon – todella luova ja inspiroiva ympäristö!

Oma esitykseni oli konferenssin viimeisenä päivänä ja harmillisesti juuri siinä ainoassa osuudessa, jossa järjestettiin kaksi rinnakkaista sessiota. Esityksessäni kerroin Tekniikan museon Pienten paja -hankkeesta

kehitetystä Tekniikan tarinamatto-konseptista, joka sai hyvin innostuneen vastaanoton. Itse hieman harmittelin sitä, että rinnakkaissessiot olisivat voineet muodostaa myös ehyemmän kokonaisuuden. Nyt itseltäni jäi kuulematta monta kiinnostavaa esitystä.

Koko konferenssin parasta antia oli tälläkin kertaa ihmiset. Illanvietot ja yhteiset retket mahdollistivat tutustumisen kollegoihin ja uusia yhteishankeideoitakin syntyi. Inspiroivaa ja innostavaa porukkaa!